

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: K.T.H., nar. ...**, státní příslušnost Vietnamská Socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Zdeňkem Ptáčkem, advokátem, se sídlem Májová 608/23, 350 02 Cheb*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, čj. MV-101362-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 9. 2017, čj. MV-101362-4/SO-2017 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 6. 2017, čj. OAM-707-16/ZR-2016, se z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je p o v i n n a nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Ptáčka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 24. 7. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, čj. MV-101362-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 6. 2017,

čj. OAM-707-16/ZR-2016, jímž bylo podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena 30-ti denní lhůta k vycestování z území.

II. Žaloba

Žalobce na úvod žaloby nejprve obecně namítal, že správní orgán rozhodující v první instanci porušil závazná ustanovení *Správního řádu* a *Listiny ZPS*, kdy zejména přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu, nevyšel dotčené osobě vstříc a nepostupoval v souladu se zákony, čímž se měl dopustit porušení ust. § 2 odst. 1, § 2 odst. 4, § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).

Žalobce také namítal proti tvrzení žalované, že ačkoliv nebylo odvolání dostatečně doplněno z důvodu žalobcovi nedostatečné znalosti českého jazyka a z toho plynoucí ztížené komunikace mezi subjekty řízení, nemůže být taková skutečnost přičítána žalobci ke škodě, jelikož veškeré tvrzené skutečnosti byly žalované dostatečně známy již před podáním odvolání z nashromážděného spisového materiálu.

Žalobce v žalobě nepopíral, že byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a to v délce trvání 18 měsíců, nicméně namítá, že v daném případě se jednalo o pochybení orgánů činných v trestním řízení, jelikož celou věc nedostatečně prošetřily a tak byl místo hlavního pachatele před soud postaven a následně odsouzen nesprávně žalobce. Žalobce v návaznosti na trestní věc poukazuje na povinnosti mu vzniklé odsouzením a následným podmíněným propuštěním. Především poukazuje na to, že je povinen v době podmíněného propuštění z výkonu trestu dokladovat orgánům ČR své chování a dále splácet daňový dluh ČR, vzniklý z žalobcovy trestné činnosti. Žalobce uvádí, že po opuštění ČR by mohl ztratit možnost svůj dluh uhradit. Žalobce se tedy domnívá, že je v nejlepším zájmu ČR, aby na území i nadále setrval, přičemž by mohly orgány ČR sledovat jeho chování a dohlížet na plnění žalobcových povinností.

Žalobce dále namítal, že zrušení trvalého pobytu je skutečně nepřiměřené a není tak naplněna druhá podmínka § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy předpoklad, že rozhodnutí nebude představovat nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce uvádí, že opakovaně upozornil žalovaný správní orgán, že na území žije trvale se svou manželkou a nezletilým synem, kteří mají rovněž trvalý pobyt na území ČR. Mimo to žije v ČR s manželem i zletilá dcera žalobce, která je již občankou ČR. Na základě těchto důvodů, žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně posoudila dopad na rodinné vazby žalobce v případě zrušení oprávnění trvalého pobytu.

V neposlední řadě žalobce rovněž namítá nesprávné zhodnocení souvislostí celého případu žalovanou a to v souvislosti s rodinnými vazbami žalobce na území a délkou jeho pobytu. Žalobce si dovoluje tvrdit, že se jedná o spekulativní názor žalované, kdy tvrzení, že

výše uvedené důvody nebyly shledány jako převažující nad negativními důvody pro zrušení trvalého pobytu cizince.

Na závěr žaloby žalobce namítá, že s ohledem na postup orgánů veřejné moci ostatních států „Schengenského prostoru“ je fakticky vyloučena možnost soužití rodiny odvolatele i v jiných státech a s ohledem na nyní uplatňovanou vízovou politiku není možnost společného soužití na základě jiného druhu pobytu fakticky ani možná a kontakt by s napadeným rozhodnutím byl posunut pouze do hypotetické roviny.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 20. 12. 2017 k žalobě uvedla, že se ztotožnila se závěrem Ministerstva vnitra a to konkrétně s tvrzením, že v řízení bylo shromážděnými podklady prokázáno, že jsou splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se žalobními námitkami nesouhlasila a považovala je za nedůvodné. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál, jelikož žaloba nepřinesla žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

Žalovaná se dále vyjádřila k jednotlivým žalobním námitkám a. k námitce žalobce týkající se nedostatečného odůvodnění odvolání uvedla, že neshledala žádné porušení právních předpisů a to z důvodu, že byla žalobci dána možnost využití tlumočníka, které žalobce ačkoliv mohl, nevyužil. Avšak v případě pozdější formulace žalobních námitek, podotýká žalovaná, již jazykové problémy na překážku nebyly. Žalovaná tak poukazuje na možnou účelovost v odůvodnění žalobcem, proč nemohlo být odvolání odůvodněno.

V případě námitek dopadu rozhodnutí na rodinné vazby v důsledku opuštění území ČR, uvádí žalovaná, že převážná část rodiny žalobce je stále v domovském státě žalobce a žalobce s nimi i nadále udržuje kontakt. Společně tak s neznalostí českého jazyka jasně poukázal na nedostatečnou integritu do české společnosti. Z toho vyplývá, že dopad rozhodnutí nemohl mít na žalobce negativní vliv do té míry, která je požadována.

K námitce týkající se již ukončeného trestního řízení, namítal žalobce, že byl trestně stíhán a následně odsouzen neprávem a skutečný pachatel trestného činu tak nebyl dosud postaven před soud. Žalovaná odkázala na pravomocné rozsudky Okresního soudu v Sokolově č.j. 21T 90/2012 ze dne 11. 3. 2015 a Krajského soudu v Plzni č.j. 7To 227/2015 ze dne 16. 7. 2015 jimiž byl žalobce odsouzen k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 18 měsíců a k trestu propadnutí věci za spáchání přečinu porušení předpisu o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle ustanovení § 244 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku. Za těchto okolností bylo na námitku pohlíženo jako na účelovou.

K namítané nemožnosti plnění dluhu, vzniklého z trestné činnosti žalobce, považovala žalovaná tuto námitku za irelevantní, jelikož nijak nesouvisí s naplněním podmínek uvedených v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Splnit dluh je žalobce povinen bez ohledu na to, zda na území ČR pobyt povolen má či nikoliv.

Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanoví pro odůvodnění správního rozhodnutí. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení postupovala v souladu se zákonem, nepřekročila meze správního uvážení a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s. ř. s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán dne 26. 3. 2016 zahájil z úřední činnosti správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu – rezidenta dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Sokolově č.j. 21T 90/2012 ze dne 11. 3. 2015 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 7To 227/2015 ze dne 16. 7. 2015 odsouzen za spáchání přečinu porušení předpisu o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží dle ustanovení § 244 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 18 měsíců. Žalobce byl podmíněně propuštěn na svobodu po výkonu poloviny uloženého trestu. V případě žalobce se tak jedná v řadě již o druhý trestní rozsudek, po té co byl prvním (č.j. 6T 50/2014 ze dne 24. 11. 2014) trestním rozsudkem Okresního soudu v Sokolově uznán vinným z téhož trestného činu a odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v délce trvání 15 měsíců.

Správní orgán I. stupně dne 6. 6. 2017 zrušil žalobci platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a stanovil mu lhůtu k vycestování z území na 30 dní od právní moci rozhodnutí. Dne 23. 6. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zrušení platnosti povolení k pobytu blanketní odvolání. Žalovaná dne 8. 9. 2017 zamítl odvolání a rozhodnutí správního orgánu potvrdila. Ve svém odůvodnění mimo jiné uvedla, že spáchanou trestnou činnost žalobce považuje za závažnou, o čemž svědčí i to, že mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Dále žalovaná uvedla,

že z chování žalobce lze jasně konstatovat, že opakovaným nerespektováním právních předpisů ČR je vysoká pravděpodobnost, že se jimi nebude řídit ani na dále a náprava žalobce se tak zdá nepravděpodobná. Žalovaná také uvedla, že přítomnost rodiny na území nezabránila žalobci v páchání trestné činnosti. Správní orgány přihlédly ke způsobu spáchání trestné činnosti a hodnotily ji ve vztahu k působení žalobce na území. Není ve veřejném zájmu, aby cizinci, kteří páchají trestnou činnost v intenzitě a rozsahu jako žalobce, na území požívali výhody srovnatelné s postavením státních občanů.

Dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*

Soud shledal, že nemůže být pochyb o tom, že správní orgány obou stupňů se zabývaly tím, zda jsou splněny podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců se však platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jsou-li naplněny zákonné podmínky a současně je naplněna podmínka, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podklady pro rozhodnutí o otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí však soud shledal nedostatečnými v důsledku neprovedení výsledku žalobce a popřípadě i jeho členů rodiny ke zjištění skutečností, které by napomohly k objektivnějšímu posouzení celé situace, jelikož žalovaný čerpal podklady pro rozhodnutí především z různých evidencí, které nevykreslují danou situaci dostatečně. Výsledkem účastníka řízení a svědků by se docílilo získání podrobnějších informací o rodinných vztazích, ekonomických vztazích a dalších informací pro jasnější posouzení, zda zásah do těchto vztahů v mezích ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců je, či není přiměřený. Proto soud vyhodnotil hlavní žalobní bod týkající se tvrzení o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, za důvodný. Tento závěr je v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 – 39 (dostupným na www.nssoud.cz), kde dospěl mj. těmto závěrům: *„(...) Při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení.“*

Nejvyšší správní soudu rovněž v dalším rozsudku ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014 – 34 (dostupným na www.nssoud.cz), se ke stejné problematice vyslovil tak, že: „*Při posuzování naplnění podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizince nepostačuje vyjít při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být tato intenzita vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince.*“

Není pochyb o tom, že se žalobce dopustil porušení zákonů ČR, což je prokazatelné ze správního spisu (viz rozsudek Okresního soudu v Sokolově č.j. 21T 90/2012 ze dne 11. 3. 2015 a rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 7To 227/2015 ze dne 16. 7. 2015). Avšak to nezabavuje správní orgány povinnost opatřit si, ve vztahu k hodnocení přiměřenosti, příslušné informace a řádně je zvážit. Z obsahu rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že správní orgány určitou pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života připouští, je ale nezbytné, aby správní orgány zkoumaly a poměřovaly „*vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv (rozhodnutí) na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění.*“, tedy i ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Správní orgány převážně posuzovaly, zda jsou splněny podmínky pro zrušení pobytového oprávnění a dále se zabývaly narušením veřejného zájmu. Zdejší soud ale postrádá v rozhodnutích správních orgánů druhou stránku věci, a to posouzení okolností, které potvrzují či vyvracejí dopad rozhodnutí *do soukromého a rodinného života* žalobce. Správní orgány se touto otázkou zabývaly velmi okrajově a dospěly k závěru, že intenzita narušení veřejného zájmu na straně žalobce, která je představována okolnostmi jeho trestné činnosti a výsledného odsouzení za tuto trestnou činnost výrazně převyšuje otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány se v odůvodněních rozhodnutí věnovaly poměrně obsáhle posouzením konkrétních okolností trestného činu žalobce a došly k závěru, že takováto intenzita narušení veřejného zájmu výrazně převyšuje onu druhou stránku záležitosti, tedy přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí se správní orgány věnovaly minimálně, ač měly k dispozici ty nejzákladnější údaje, které dokumentovaly okruh rodinných příslušníků žalobce, nepokusily se objasnit i prostředí ve kterém žije žalobce spolu se svou manželkou a jejich nezletilým synem. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce má na území České republiky ještě zletilou dceru, která již získala státní občanství ČR a žije s manželem v Praze. Správní orgány měly tyto skutečnosti k dispozici a v souvislosti s délkou pobytu žalobce na území České republiky (trvalý pobyt od 5. 2. 1999) tak byly povinny hlouběji posuzovat dopad přiměřenosti do soukromého a rodinného života žalobce.

Z obecného hlediska jsou právní úsudky žalované v souladu s rozhodovací praxí, nicméně jsou tyto závěry vzneseny bez zjevné vazby na individuální a konkrétní případ žalobce, tedy zjištění skutkového stavu věci bylo neúplné a nedostatečné. V daném případě by rozhodnutí žalované mohlo obstát za situace, kdy by i soud shledal, že intenzita narušení veřejného zájmu skutečně markantně převyšuje nad otázkou přiměřenosti dopadu tohoto

rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, v tom případě by taková neúplnost skutkového stavu věci mohla být vnímána jako procesní vada, která by ale nemusela mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tato situace však nenastala a soud je toho názoru, že v daném případě je nutné rozšířit dokazování minimálně o účastnický výslech žalobce a ověřování dalších skutečností, které jsou pro posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života nezbytné. Dále bude i na žalobci, aby sám aktivním procesním přístupem nabídl správním orgánům další doklady a důkazy, o které by opíral, že zrušení pobytového oprávnění má zásadní dopad do jeho soukromé a rodinné oblasti. Za tohoto stavu se soud věcně nezabýval dalšími námitkami žalobce uvedenými v žalobě.

V. Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.) Soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, jelikož i toto rozhodnutí trpí procesní vadou o neúplnosti zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 11.228,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Žalobci nebyla přiznána náhrada za uhrazený soudní poplatek ve výši 1 000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, neboť v řízení o tomto návrhu nebyl žalobce úspěšný, když tento návrh byl zamítnut usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 3. ledna 2018, čj. 30 A 191/2017-45.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 29. srpna 2018

JUDr. Václav Roučka
předseda senátu